

Cartea lui Daniel - Numărul optzeci și unu

Dezvăluirea revizionismului istoric în Adventismul laodicean: examinarea controverselor privind Necurmata

Jeff Pippenger

2024-02-14

Raționamentul de la cauză la efect este zadarnic dacă efectul este definit eronat, așa cum au făcut istoricii adventiști laodiceeni care pontifică asupra circumstanțelor și personalităților asociate cu Sesiunea Conferinței Generale din 1888 de la Minneapolis. Comentariul inspirat identifică evenimentul drept o repetare a răscoalei lui Core, Datan și Abiram, care a fost motivată de judecata ce i-a condamnat să rătăcească în pustie patruzeci de ani, până la moarte. Aceeași judecată fusese pronunțată asupra adventismului laodicean.

Răzvrătirea a cuprins discuții secrete, în care răzvrățiții se aflau într-o orbire laodiceană atât de extremă, încât aceasta i-a împiedicat să înțeleagă că Dumnezeu cunoștea planurile lor făcute cu ușile închise și răzvrătirea lor. Așa cum Core, Datan și Abiram se ascundeau în corturile lor, își făceau planurile și își răspândeau răzvrătirea împotriva lui Moise, tot astfel și bătrânii din 1888 se ascundeau în spatele ușilor închise ale caselor lor, ca să uneltească împotriva Sorei White, a fiului ei și a solilor aleși. De atunci înainte, Sora White, Jones și Waggoner urmau să fie atacați.

Cele patru generații ale adventismului au crescut progresiv în răzvrătirea lor, așa cum este ilustrat în capitolul opt din Ezechiel. Odăile închipirii din templul fizic și din templul omenesc ajunseseră să fie împânzite de plâsmuiri nelegiuite, iar spiritismul s-a așezat peste bătrânii care erau rânduiți să ocrotească poporul. În perioada premergătoare anului 1888, bătrânii au aruncat ponegriri asupra autorității Bibliei și apoi asupra Spiritului Profetiei, iar în 1884, viziunile deschise au încetat. Spiritismul panteist al lui Kellogg a început să-și facă loc în istoria premergătoare lui 1888, iar 1888 marchează sosirea celei de-a doua generații. Este posibil ca istoricii adventiști să nu fi consemnat mărturia istorică propriu-zisă a răzvrătirii manifestate la adunare, dar, potrivit inspirației, Veghetorii cerești "au auzit fiecare cuvânt și l-au înregistrat" "cuvintele în cărțile cerului."

Răzvrătirea reprezentată de «odăile tainice ale închipuirilor» ale lui Ezechiel a constituit un atac împotriva temeliiilor adevărate. Ea a însemnat un atac împotriva profetesei și a solilor aleși și a marcat apariția spiritismului. În generația aceea, următorul atac major avea să fie întreprins de Satana împotriva însăși temeliei temeliiilor lui William Miller.

Miller și-a întemeiat cadrul tuturor aplicațiilor sale profetice pe înțelegerea potrivit căreia cele două puteri pustiitoare din Cartea lui Daniel, capitolul opt, versetul treisprezece, reprezentau păgânismul urmat de papalitate. În 1901, Lewis Conradi, un conducător al adventismului laodicean din Germania, a reintrodus viziunea protestantă căzută potrivit căreia „necurmatul” în Cartea lui Daniel reprezenta slujirea lui Hristos în sanctuar.

În perioada istorică de după întâlnirea de la Minneapolis din 1888, spiritismul conducătorului lucrării de sănătate s-a intensificat, alienarea a continuat între conducători, pe măsură ce urmările respingerii soliei lui Jones și Waggoner își cereau în continuare tributul. La începutul noului secol, W. W. Prescott, un conducător adventist laodicean care primise acreditări teologice din partea școlilor protestantismului apostat, a preluat mantia satanică pentru a promova concepția lui Conradi despre «necurmatul», iar, cum se întâmplă întotdeauna, «învingătorii scriu istoria».

Sfinții îngeri au consemnat istoria adevărată, dar adventismul laodicean a produs o poziție istorică a controverselor privind respingerea înțelegerii milerite a „necurmatului”, care îi lasă pe oricare dintre „neînvățații” din adventismul laodicean să creadă că definiția „necurmatului”, pe care sora White a identificat-o ca provenind de la «îngeri care au fost izgoniți din cer», este de fapt o doctrină adevărată. În primii ani ai secolului al XX-lea, W. W. Prescott a condus elaborarea unei publicații intitulată „The Protestant”. Întreaga premisă a publicației era aceea de a susține că înțelegerea lui Miller despre „necurmatul” era greșită și că protestantismul apostat, în sânul căruia își dobândise acreditările teologice, avea dreptate atribuindu-i lui Hristos un simbol satanic. În aceeași istorie, A. G. Daniells (președintele Conferinței Generale) și-a unit forțele cu Prescott în atacul satanic împotriva adevărului, în pofida faptului că sora White susținuse în mod direct drept corectă concepția lui Miller despre „necurmatul”.

Domnul mi-a arătat că diagrama din 1843 a fost călăuzită de mâna Sa și că nicio parte a ei nu trebuia modificată; că cifrele erau așa cum le voia El. Că mâna Sa era deasupra ei și a ascuns o greșală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni să nu o poată vedea, până când Și-a luat mâna.

Atunci am văzut, cu privire la „Necurmatul”, că termenul „jertfă” a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că Domnul a dat înțelegerea corectă a acestuia celor care au proclamat strigătul orei judecății. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra înțelegerii corecte a „Necurmatului”; dar de la 1844 încolo, în mijlocul confuziei, au fost îmbrățișate alte vederi, iar întunericul și confuzia au urmat. Review and Herald, 1 noiembrie 1850.

În vremea atacului lui Prescott și Daniells împotriva adevărului despre „the daily”, Prescott și Daniells reprezentau o opinie minoritară asupra subiectului, iar sfatul Sorei White în timpul controverselor, adresat celor doi, a fost ca ei să tacă, deși l-a exprimat în termeni mai diplomatici, precum: «în tăcere stă înțelepciunea voastră». Când i-a muștră pentru concepția lor greșită, a subliniat, de asemenea, că subiectul „the daily” nu trebuia transformat într-o chestiune de test. Revizioniștii istorici (revizionismul fiind o metodă istorică ale cărei începuturi sunt atribuite ordinului iezuit al Bisericii Catolice) au folosit declarațiile ei potrivit cărora subiectul „the daily” nu trebuia transformat într-o chestiune de test, pentru a împiedica o evaluare onestă a doctrinei. Ei denaturează declarațiile ei, căci omit invariabil faptul că, atunci când a sfătuit împotriva agitării subiectului „the daily”, ea și-a calificat întotdeauna afirmațiile cu precizări precum: «în acest timp» sau «în circumstanțele actuale».

În calitate de profetesă, ea încerca să tempereze o controversă în escaladare, care era pe punctul de a provoca o mare dezbinare în biserică în ansamblu, stârnită de un grup minoritar de persoane care credeau că, pentru că erau conducători, aveau autoritatea de a promova orice hotărâre ei că este

adevăr. Iar Domnul, prin influența ei, a ținut în frâu lucrarea satanică până la moartea ei. Apoi, în 1931, s-a încercat un nou demers de a respinge adevărul despre „jertfa necurmată” și, în cele din urmă, el a fost înfăptuit. Astăzi, adevărata înțelegere a definiției „jertfei necurmate” este înțelegerea minoritară în adventismul laodicean și, în circumstanțele actuale, „jertfa necurmată” este acum, în mod cert, o chestiune de probă.

Când opinia majoritară susținea înțelegerea adevărată, nu era o probă de încercare; dar când orice adevăr este definit drept eroare, atunci aceasta devine o probă de încercare. Când compilația de manuscrise intitulată Manuscript Releases a fost publicată în anii 1980, sau cam în acea perioadă, a fost remarcat un articol care se opune la fel de direct viziunii lui Prescott și a lui Daniells privitoare la «the daily», pe cât de directă este adeziunea ei la viziunea lui Miller.

În această etapă a experienței noastre, nu trebuie ca mințile noastre să fie abătute de la lumina specială dată [nouă] spre a fi luată în considerare la adunarea importantă a conferinței noastre. Și era acolo fratele Daniells, asupra minții căruia lucra vrăjmașul; iar mintea ta și mintea presbiterului Prescott erau lucrate de îngerii care fuseseră izgoniți din cer. Lucrarea lui Satana era să vă abată mințile, pentru ca să fie aduse iote și frânturi de slovă pe care Domnul nu v-a inspirat să le aduceți. Ele nu erau esențiale. Dar aceasta însemna mult pentru cauza adevărului. Iar ideile minților voastre, dacă ați putea fi abătuți spre iote sau frânturi de slovă, sunt o lucrare urzită de Satana. Să corecți lucruri mărunte în cărțile scrise, socotiți că ar însemna să faceți o mare lucrare. Dar mi s-a poruncit: Tăcerea este elocventă.

Trebuie să spun: Încetați cu vânarea de cusururi. Dacă acest scop al diavolului ar putea fi înfăptuit, atunci [vi] se pare [că] lucrarea voastră ar fi socotită ca fiind cea mai minunată în conceperea ei. Planul vrăjmașului era să adune toate trăsăturile presupus stârmitoare de obiecții acolo unde toate clasele de minți nu cădeau de acord.

Și atunci ce? Însăși lucrarea care îi place diavolului s-ar împlini. Li s-ar oferi celor din afară, care nu sunt ai credinței noastre, o prezentare tocmai pe placul lor, menită să cultive trăsături de caracter ce ar pricinui mare confuzie și ar răpi clipele de aur care ar trebui folosite cu râvnă pentru a aduce înaintea poporului marea solie. Expunerile pe orice subiect asupra căruia am lucrat nu ar putea toate să se armonizeze, iar rezultatul ar fi acela de a produce confuzie în mintea credincioșilor și a necredincioșilor. Aceasta este chiar ceea ce Satana a plănuțit să se petreacă — orice lucru care ar putea fi exagerat drept neînțelegere.

Citiți Ezechiel, capitolul 28. Acum, iată aici o lucrare măreață, în care duhuri străine își pot face simțită prezența. Dar Domnul are o lucrare de împlinit spre mântuirea sufletelor pe cale de pierzare; iar locurile pe care Satana, deghizat, le-ar putea ocupa, aducând confuzie în rândurile noastre, le va umple în chip desăvârșit, iar toate acele mici deosebiri vor deveni mărite, proeminente.

Și mi s-a arătat de la început că Domnul nu i-a încredințat povara acestei lucrări nici presbiterului Daniells, nici presbiterului Prescott. Să fie aduse în joc vicleniile lui Satana? Oare acest „Daily” să fie o chestiune atât de mare încât să fie introdus pentru a zăpăci mințile și a împiedica înaintarea lucrării în această perioadă importantă? Nu trebuie, oricum ar sta lucrurile. Acest subiect nu trebuie introdus, căci duhul care ar pătrunde ar fi aspru și

constrângător, iar Lucifer veghează asupra fiecărei mișcări. Instrumentele satanice și-ar începe lucrarea și s-ar aduce confuzie în rândurile noastre. Nu aveți nicio chemare să scormoniți după deosebiri de opinie care nu sunt o chestiune de probă; tăcerea voastră este însă elocventă. Am toată această chestiune limpede înaintea mea. Dacă diavolul ar putea să implice pe oricare dintre ai noștri în aceste subiecte, așa cum a plănuit să facă, cauza lui Satana ar triumfa. Acum, fără întârziere, lucrarea trebuie să fie asumată și să nu se exprime nicio deosebire de opinie.

Satan ar insufla acelor oameni care au ieșit dintre noi să se unească cu îngerii răi și să întârzie lucrarea noastră pe chestiuni neînsemnate, și câtă bucurie [ar fi acolo] în tabăra vrăjmașului. Strângeți-vă laolaltă, strângeți-vă laolaltă. Fie ca orice divergență să fie îngropată. Lucrarea noastră acum este să consacram întreaga noastră putere fizică și cea a nervilor creierului pentru a înlătura aceste divergențe din cale și ca toți să ne armonizăm. Dacă lui Satan i s-ar îngădui, cu marea sa înțelepciune nesfințită, să capete cel mai mic punct de sprijin, [s-ar bucura].

Acum, când am văzut cum lucrați, mintea mea a cuprins întreaga situație și urmările, dacă ați merge înainte și le-ați oferi celor care au plecat de la noi cel mai mic prilej de a aduce confuzie în rândurile noastre. Lipsa dumneavoastră de înțelepciune ar fi tocmai după voia Satanei. Proclamația dumneavoastră răsunătoare nu a fost sub inspirația Duhului Sfânt. Mi s-a poruncit să vă spun că a căuta cusururi în scrierile unor oameni care au fost călăuziți de Dumnezeu nu este inspirat de Dumnezeu. Iar dacă aceasta este înțelepciunea pe care prezbiterul Daniells ar da-o poporului, în niciun caz să nu-i dați o funcție oficială, căci el nu poate raționa de la cauză la efect. Tăcerea dumneavoastră asupra acestui subiect este înțelepciunea dumneavoastră. Acum, tot ceea ce seamănă cu a căuta cusururi în publicațiile unor oameni care nu mai sunt în viață nu este lucrarea pe care Dumnezeu v-a încredințat-o vreunui dintre voi. Căci, dacă acești oameni — prezbiterii Daniells și Prescott — ar fi urmat instrucțiunile date pentru lucrarea în orașe, ar fi fost mulți, foarte mulți, convinși de adevăr și convertiți, bărbați capabili care [acum] se află în poziții unde nu vor putea fi niciodată ajunși.

Întreaga lume trebuie privită ca o singură mare familie. Iar când aveți un asemenea izvor al cunoașterii din care să vă adăpați, de ce ați lăsat lumea să piară ani de-a rândul, având la îndemână mărturiile date de Domnul nostru Isus Hristos? Adevărata religie ne învață să-i privim pe fiecare bărbat și pe fiecare femeie ca pe o persoană căreia îi putem face bine.

Aceasta a fost tipărită de mulți ani: «O minte echilibrată», mărturie adresată Presbiterului Andrews. Mintea poate fi cultivată pentru a deveni o putere de a ști când să vorbească și ce poveri să ia asupra sa și să le poarte, căci Hristos este Învățătorul tău. Și m-am temut foarte mult pentru tine [când te-am văzut] exaltându-ți propria înțelepciune și urmând o cale menită să aducă divergențe de opinie. Domnul cheamă bărbați înțelepți care pot să-și păstreze tăcerea când [este] înțelepciune pentru ei să facă astfel. Dacă vrei să fii un om întreg, ai nevoie de sfințire prin Isus Hristos. Acum este o lucrare abia începută, și să se vadă înțelepciunea în fiecare slujitor, în fiecare președinte al [unei] conferințe. Dar aici era o lucrare de care trebuia să te apuci cu ani în urmă, unde era nevoie să-ți ridici glasul chiar pentru această lucrare. Hristos a dat întregului Său popor îndrumări speciale cu privire la ceea ce trebuie să facă și la lucrurile pe care nu trebuie să le facă. Și ne-a mai rămas puțin timp ca să înfăptuim dreptatea Domnului. Poți să înțelegi calea Domnului. Am văzut intenția ta de a duce lucrurile după

propria ta întocmire, după ce ai fost așezat ca președinte. Ai crezut că vei face lucruri minunate, care ar fi fost o lucrare pe care Dumnezeu nu ți-o încredințase să o faci. Acum, lucrarea ta nu este să asuprești, ci să înlături, pe cât este cu putință, orice nevoie, dacă Domnul te-a primit să slujești. Dar ai dat, chiar de timpuriu, dovadă că înțelepciunea și judecata sfințită nu au fost manifestate de tine. Ai scos în prim-plan lucruri care nu ar fi fost primite decât dacă Domnul ar fi dat lumină.

Mi s-a dat învățătură că astfel de mișcări pripite nu ar fi trebuit făcute, cum ar fi aceea de a vă alege pe dumneavoastră președinte al conferinței chiar pentru încă un an. Dar Domnul interzice orice alte astfel de măsuri pripite până când chestiunea este adusă înaintea Domnului în rugăciune; și, întrucât v-a parvenit mesajul că lucrarea Domnului care apasă asupra președintelui este o responsabilitate de cea mai mare solemnitate, nu aveți niciun drept moral să izbucniți așa cum ați făcut-o cu privire la subiectul „Daily” și să presupuneți că influența dumneavoastră ar hotărî chestiunea. Acolo era Elder Haskell, care a purtat responsabilități grele, iar Elder Irwin, împreună cu încă câțiva bărbați pe care i-aș putea menționa, poartă responsabilități grele.

Unde era respectul vostru pentru bărbații în vârstă? Ce autoritate ați putut exercita fără a-i aduna pe toți bărbații cu răspundere ca să cântărească pricina? Dar să cercetăm acum pricina. Trebuie acum să reconsiderăm dacă este judecata Domnului, având în vedere lucrarea care a fost neglijată, ca voi să vă arătați zelul ducând lucrarea încă un an. Dacă ar fi să duceți lucrarea încă un an, cu sprijinul care se va alătura vouă, ar trebui să aibă loc o schimbare în voi și în Presbiterul Prescott. Și smeriți-vă inimile înaintea lui Dumnezeu. Domnul va trebui să vadă în voi o dovadă a unei experiențe diferite, căci dacă vreodată oamenii au avut nevoie să fie reconvertiți în acest [timp], [sunt] Presbiterul Daniells și Presbiterul Prescott.

Ar trebui aleși șapte bărbați care sunt bărbați înțelepți și care, prin lucrarea harului lui Dumnezeu, [dau] dovadă [de] o reconvertire. Căci orice bărbați care sunt atât de orbiți încât nu pot raționa de la cauză la efect, încât i-ar ignora pe bărbații care au purtat responsabilitățile lucrării și pe acești președinți de conferințe, [ca] bărbații [care] duc lucrarea de peste doi ani să fie trecuți cu vederea și să aibă loc o asemenea consecință impulsivă, încât bărbații ar neglija chiar lucrarea ținută înaintea lor de ani de zile — a lucra orașele — și să nu [fie] acordată deloc, sau doar foarte puțină, atenție bătrânilor pentru sfat, ci să proclame lucrurile pe care aleg să le dea poporului, poartă în sine mărturia că acei bărbați sunt nesiguri pentru a li se încredința o lucrare atât de măreață și minunată.

Hristos nu este mort. El nu va îngădui niciodată ca lucrarea Sa să fie dusă înaintea în felul acesta straniu. Lăsați cărțile în pace. Dacă vreo schimbare este esențială, Dumnezeu va asigura o armonie consecventă în acea schimbare, dar când un mesaj a fost încredințat oamenilor, însoțit de marile responsabilități implicate, Dumnezeu cere o credincioșie care să lucreze prin dragoste și să curețe sufletul. Presbiterii Daniells și Prescott au amândoi nevoie de reconvertire. O lucrare stranie a pătruns și nu este în armonie cu lucrarea pe care Hristos a venit în lumea noastră să o îplinească; iar toți cei cu adevărat convertiți vor lucra lucrările lui Hristos.

Noi toți trebuie să ducem la îndeplinire lucrarea care Îl va proslăvi pe Tatăl. Am ajuns la momentul de criză—fie să ne conformăm caracterului lui Isus Hristos chiar în acest timp de pregătire, fie să nu încercăm acest lucru. Presbiter Daniells, să nu te socotești îndreptățit să-ți ridici glasul, așa cum ai procedat în împrejurări asemănătoare. Și înțelege: președintele unei conferințe nu este un stăpân. El lucrează în colaborare cu bărbații înțelepți care ocupă poziția de președinți, pe care Dumnezeu i-a acceptat. El nu are libertatea să se atingă de scrierile din cărțile tipărite provenite din condeiele pe care Dumnezeu le-a acceptat. Ei nu mai sunt îndreptățiți să dețină cârmuirea, decât dacă arată mai puțin din puterea conducătoare, dominatoare. Criza a sosit, căci Dumnezeu va fi dezonorat.

Cum privește Domnul cetățile nelucrate? Hristos este în cer. Acum mărturisirea trebuie să fie: „Nu există cârmuire împărătească. Și acum este ceasul de criză al acestei lumi. Acum Eu sunt Puterea de a mântui sau de a nimici. Acum este timpul când destinul tuturor este în mâinile Mele. Mi-am dat viața pentru mântuirea lumii. Iar «Eu, dacă voi fi înălțat», harul mântuitor pe care îl voi împărtăși va dovedi că toți cei care vor fi plămădiți după asemănarea divină și vor fi una cu Mine vor lucra așa cum lucrez Eu, prin puterea harului Meu răscumpărător.” Oricine va voi, [să] ia parte împreună cu frații săi la împlinirea lucrării care le-a fost dată, când se află în locuri de răspundere, sub sfatul pe care îl dă Domnul, și să caute cu cea mai mare stăruință să lucreze în deplină armonie cu Acela care a iubit atât de mult lumea, încât Și-a dat viața ca jertfă deplină pentru mântuirea lumii. Mă adresez slujitorilor noștri: pe măsură ce încep lucrarea în cetățile noastre, să fie o liniște sfântă care să însoțească slujirea Cuvântului. Nu putem produce impresia convenită asupra minților oamenilor dacă noi . . .

Transcriu din Jurnalul meu. Adevărul, așa cum este în Isus—vorbește despre el, adu-l în rugăciune, crede fiecare cuvânt al lui în simplitatea sa. Ce ai câștiga dacă greșelile ar fi aduse înaintea oamenilor care s-au depărtat de credință și au dat ascultare duhurilor amăgitoare, oameni care nu demult erau împreună cu noi în credință? Vei sta de partea diavolului? Îndreaptă-ți atenția spre câmpurile nelucrate. O lucrare mondială stă înaintea noastră. Mi-au fost date reprezentări cu privire la John Kellogg.

Un personaj foarte atrăgător reprezenta ideile argumentelor specioase pe care le expunea, sentimente diferite de adevărul biblic autentic. Iar cei care flămânzeau și însetau după ceva nou propuneau idei [atât de specioase] încât fratele Prescott era în mare primejdie. Fratele Daniells era în mare primejdie [de] a deveni cuprins de o amăgire potrivit căreia, dacă aceste sentimente ar putea fi rostite pretutindeni, ar fi ca o lume nouă.

Da, ar fi, dar în timp ce mințile lor erau astfel absorbite mi s-a arătat că Fratele Daniells și Fratele Prescott țeseau în experiența lor sentimente de o înfățișare spiritual[istă] și atrăgeau poporul nostru spre sentimente frumoase care ar înșela, dacă ar fi cu puțință, chiar pe cei aleși. Trebuie să consemnez cu pana mea [faptul] că acești frați ar vedea defecte în ideile lor amăgitoare care ar pune adevărul într-o stare de incertitudine; și [totuși] ei [aveau să] se evidențieze ca [și cum ar fi avut] un mare discernământ spiritual. Acum trebuie să le spun [că], atunci când mi s-a arătat această chestiune, când Bătrânul Daniells își înălța glasul ca o trâmbiță susținând ideile lui despre „Daily”, consecințele ulterioare mi-au fost prezentate. Poporul nostru devenea confuz. Am văzut rezultatul, și apoi mi-au fost date avertizări că, dacă

Bătrânul Daniells, fără a ține seama de urmări, ar fi astfel impresionat și s-ar lăsa să creadă că se afla sub inspirația lui Dumnezeu, scepticismul ar fi semănat în rândurile noastre pretutindeni, iar noi am fi acolo unde Satana și-ar purta mesajele. Necredința înrădăcinată și scepticismul ar fi semănat în mințile omenești, iar recolte stranii ale răului ar lua locul adevărului. Manuscript Releases, volumul 20, 17-22.

Istoria celei de-a doua generații identifică o escaladare a răzvrătirii. Spiritismul reprezentat de odăile de închipuire ale lui Ezechiel ilustrează faptul că „Fratele Daniells și Fratele Prescott țeseau în experiența lor sentimente de aparență spiritistă și atrăgeau poporul nostru către sentimente frumoase, care ar înșela, dacă ar fi cu puțință, chiar pe cei aleși.” Spiritismul asociat concepției greșite despre „the daily” este simbolul a ceea ce, dacă ar fi cu puțință, ar înșela chiar pe cei aleși. Ea leagă spiritismul panteismului care era promovat de Kellogg de demersul lui Prescott și al lui Daniells de a defini „the daily” drept slujirea lui Hristos în sanctuar.

Le aduce la cunoștință să lase cărțile neatins; prin aceasta ea viza demersul lui Prescott și Daniells de a rescrie cartea lui Uriah Smith, Daniel and the Revelation, pentru a înlătura învățătura lui care identifica „necurmatul”, întocmai cum îl identificase Miller. Revizioniștii istorici ai Laodiceei, pe care Isaia îi identifică drept „cei învățați”, au înfăptuit o lucrare minunată asupra neînvățaților din adventism, căci au denaturat mărturia istoriei pentru a-i conduce pe cei cu urechi gădilăte și cu obiceiuri de studiu superficiale să creadă că subiectul „necurmatului” este neimportant și că Miller a greșit în această privință. Acea lucrare de revizuire face parte din gunoiul pe care i s-a arătat lui Miller că trebuia să fie măturat de omul cu peria de gunoi, la vremea când se repetă manifestarea puterii lui Dumnezeu în Strigătul de la miezul nopții.

Vom continua analiza noastră a celei de-a doua generații a Adventismului laodicean în următorul articol.

„Mesajul «Înaintați» încă trebuie să fie auzit și respectat. Împrejurările schimbătoare din lumea noastră cer o lucrare care să răspundă acestor dezvoltări deosebite. Domnul are nevoie de oameni ageri și pătrunzători din punct de vedere spiritual, oameni lucați de Duhul Sfânt, care cu siguranță primesc mană proaspătă din cer. Asupra minții unor astfel de oameni, Cuvântul lui Dumnezeu aruncă lumină, descoperindu-le, mai mult ca oricând, calea sigură. Duhul Sfânt lucrează asupra minții și inimii. A sosit vremea când, prin mesagerii lui Dumnezeu, sulul este desfășurat înaintea lumii. Profesorii din școlile noastre nu ar trebui niciodată îngrediți prin a li se spune că trebuie să predea numai ceea ce s-a predat până acum. Să fie înlăturate aceste restricții. Este un Dumnezeu care să dea mesajul pe care poporul Său trebuie să-l rostească. Niciun slujitor să nu se simtă constrâns sau evaluat după măsura oamenilor. Evanghelia trebuie împlinită în conformitate cu mesajele pe care le trimite Dumnezeu. Ceea ce le dă Dumnezeu slujitorilor Săi să rostească astăzi poate că nu ar fi fost adevăr prezent cu douăzeci de ani în urmă, dar este mesajul lui Dumnezeu pentru timpul acesta.” Materialele din 1888, 133.